

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 48

1ste december 1900.

26de aarg.

Vi er ikke morgengræne, vi!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til Bibelhistorien, stykke 97.

Jesús aabenbarer sig for disciplene.

"Bliv hos os! Thi det er mod aften, og dagen helder" (Luk. 24, 29).

I dette stykke af vor bibelhistorie faar vi høre om, hvorledes den opstandne frelser aabenbarede sig ved tre forskellige leiligheder.

Først for de to disciple, som gik til Emmaus. Det var den første dags eftermiddag henimod aftenen.

Dernæst aabenbarede han sig for de elleve og dem, som var sammen med dem. Det var den samme dags aften.

Tilslut hører vi om hans aabenbaring for disciplene og deres venner 8 dage senere.

Nu vil vi se lidt paa hver af disse hans aabenbaringer.

Emmaus var en liden by omtrent 3 timers gang fra Jerusalem. Om eftermiddagen, samme dag som Jesús var opstanden, gik de to disciple til hin lille by. Den ene af dem hed Kleofas. De gik og talte sammen om det, som deres hjerte var fuldt af — Jesús, hans bedrøvelige død, og hvad de den dag havde hørt om, at han skulde være opstanden, hvilket de dog ikke var istand til at fæste nogen lid til.

Saa kommer en, der syntes dem at være en fremmed vandbringsmand, og slog følge med dem. Han spørger, hvad det var, som gjorde dem saa bedrøvede, og hvad det var, de talte om. Derved gav han dem anledning til at aabne sit hjerte for ham. De blev forundret over, at han ikke skulde kende til de ting, som alle Menneſter talte om i de dage; og saa fortalte de ham alt sammen, hvad der var hændt Jesús. Men paa samme tid aabenbarer de ogsaa sin egen sorg og sin egen svage tro.

Her skal vi merke os, hvorledes Jesús holder sit ord: "Hvor to eller tre er forsamlede i mit navn, der er jeg midt iblandt dem." Ogsaa nu er han tilstede, om end usynlig, hvor hans

hørn samtaler om ham; allerhelst naar de i sorg og bedrøvelse sabner ham og gjerne vilde have ham hos sig.

Da de to havde talt og ladet ham vide alt, hvad der laa dem paa hjerte, begyndte den fremmede at hjælpe dem tilrette. Han talder dem daarer og senhjertebe til at tro alt det, som Moses og profeterne havde sagt. Det var deres egen skyld, at de nu var saa bedrøvede. Jesús havde ikke bedraget dem. Thi det, som var skeet med Jesús, var kun hvad Gud i sit ord havde sagt skulde ske. Og Jesús havde selv sagt det til dem. Det var derfor deres vantro, som var skyld i deres sorg og nød. Men Jesús straffer ikke blot deres vantro. Han borttager den ogsaa. Det gjør han ved at forklare skrifterne for dem. Guds ord er altid det sikreste middel mod sorg og vantro.

Saa kom da de tre vandbringsmænd frem til de to disciple hjem. Jesús, der endnu var en fremmed for dem, lod som om han vilde gaa videre. Han vilde nu se, hvad virkning hans ord havde haft paa deres hjerter. Og ganske rigtig, de havde faaet ham kjær. De vilde ikke slippe ham.

Guds sande hørn er altid glade i dem, som forklarer Guds ord for dem.

Og Jesús gik ind med dem. Ved maaltidet indtog han den plads, som han pleiede, mens han var med dem ilibe. Han holdt sin vanlige bordhørn. Da oplødes deres øine, og de kjendte ham. Ved at aabenbare sig for dem, stabsæstede han det ord, som han havde ublagt for dem. Men dermed var han færdig. De var nu komne til en glad og sikker overbevisning om, at han levede. Og i denne glade forvisning gik de straks tilbage til disciplene og fortalte, hvad der var hændt dem.

De, som er komne til en levende tro paa den opstandne Jesús, vil ogsaa, at andre skal faa den samme glæde.

Mens de to disciple stod og fortalte de øvrige disciple, hvad de havde seet og hørt, stod Jesús midt iblandt dem og sagde: "Fred være med eder!" Det var hans hilſen. Fred, det er den gave, som den opstandne frelser bringer os. Fred med Gud; thi han har borttaget synden, som gjorde usreb.

Disciplene blev forfærdede; thi de kjendte ham ikke. Vi skal nemlig huske paa, at Jesús nu var forklaret, — han var gaaet over i en anden tilværelse, end mens han vandrede med dem. Men alligevel var det den samme Jesús; derfor viste han dem sine hænder og sin sibe

med tydelige merker efter lidelsen. Dermed blev ogsaa disciplene overbeviste og glade.

Tomas var ikke tilstede den aften. Han fik ikke godt af denne aabenbaring. Han gif endnu en hel uge og bar paa sin tvil. Thi han vilde ikke tro, hvad disciplene fortalte ham.

Heraf kan vi lære, hvor farlig og skadelig det er at være borte fra Guds børns forsamling. Ikke uden sand fornødenhed bør vi forsømme den. Thi da kan det let gaa os, som det gif Tomas.

Otte dage senere aabenbarede Jesus sig igjen for disciplene. De var samlede inden lukkede døre. Jesus stod atter midt iblandt dem med den samme hilsen som første gang. Nu var ogsaa Tomas med dem. Se, hvor kjærlig Jesus tager sig af ham! Han var nær ved ganske at miste troen. Men Jesus opsøgte ham og hjalp ham tilrette. Saa kjærlig er Jesus endnu.

Tomas blev nu redbet. Overbevist om, at Jesus var opstanden, falder han ned for ham og siger: "Min Herre og min Gud!" Her har vi den sande tro. Her har vi alle kristnes betjendelse. De, som ikke tror, at Jesus er Herre og Gud, kan ikke være kristne. Jesus sagde til ham: "Nu tror du, fordi du har seet."

Apostlerne skulde jo være vidner om det, som de havde seet og hørt med sine egne øine og øren. Tomas var derfor nu ogsaa stiftet til at være et saadant vidne. Men, siger Jesus, "salige er de, som ikke ser og dog tror!"

Vi tror paa den opstandne Jesus, om vi end ikke har seet ham. Vi tror apostlernes vidnesbyrd. Og denne tro gjør os salige, ligesaa salige som apostlerne, der fik se ham. Engang skal vor tro blive til bestuelse.

Til Børnebladets læsere.

Har I tænkt paa, hvor godt I har det, I som har et godt hjem og en snild far og mor til at sørge for eder? Takker I Gud for denne store velsignelse? Tænk hvor ulykkelige I vilde være, dersom far og mor skulde dø fra eder! Hvor hjælpeløse vilde I da ikke staa der! Men nu er der mange, mange børn, som mister sin far eller mor eller begge og bliver hjemløse. Shnes I ikke, at det er ondt for saadanne, og vilde I ikke gjerne gjøre, hvad I kunde, for at hjælpe dem?

Jo visseelig. Men I spørger: Hvorledes kan vi smaa børn gjøre dette? Jo, I kan for det første være snilde og venlige mod saadanne

forældreløse, som I kender, og glæde dem ved at dele med dem noget af det gode, som I faar af far og mor. Maaſte I ogsaa kunde faa far og mor til at tage en saadan hjemløs gut eller pige hjem til sig. I skulde da finde, at der blev glæde saavel for den, som før var hjemløs, som for eder børn, ja for far og mor selv.

Men nu er der ogsaa mange hjemløse børn, som I ikke kender, og som ikke kan faa et nyt hjem i en kristelig familie. Hvorledes skal det gaa med dem? Vil I lade dem omtomme? Visseelig ikke. Kirken har for saadanne oprettet barnehjem, hvorhen hjemløse børn kan komme og faa ikke bare mad og klæder, men ogsaa faa en kristelig opdragelse og kjærlighedsfuldt tilsyn. Den norſke ſnøde har nu to saadanne barnehjem, et i Stoughton, Wis., og et i Norman Co., Minn. Det ligger ikke langt fra Wild Rice River. Menigheden kaldes Wild Rice, og desuden er der flere menigheder af dette navn. Man kaldte derfor ogsaa barnehjemmet Wild Rice Barnehjem.

Men nu har vi her ikke mere husrum, og kan altsaa ikke tage flere børn, skjønt der foreligger ansøgning om optagelse for 9 børn. Det er besluttet at bygge; men vi har ikke nok penge. Her kan da I, kjære børn, paa en anden maade hjælpe de forældreløse og hjemløse børn. Tag eders egne sparecenter og prøv at faa noget mere; maaſte ogsaa dollars, fra far og mor eller andre venner og bring det altſammen til eders prest, som med glæde vil sende det til Wild Rice Barnehjem. Om enhver af Børnebladets læsere vilde gjøre alt, han eller hun kan, saa vilde vi kunne skaffe mange forældreløse et hjem. Kjære, gjør det!

Fossum, Minn., 10de Novbr. 1900.

Ederſ i Herren forbundne

H. A. Blegen.

Pille Dot.

(Fortsættelse.)

"Saa er hun jo i hæmlen?" sagde Dot og stod ganske stille og fæstede sine øine alvorlig paa de to smaapiger.

"Ja", sagde Violet med næsten forfærdet stemme; "vidste du ikke det, Dot? Men du er en saadan liden bitte ting. Er hun ikke, Ethel?"

"Men", sagde Dot ibrig, "jeg saa gamle Salemn lægge hende ned, lige ned mellem mine

En hemmelighed.

En blomst til mama.

tusendfrth, i en hvid kiste, og jeg vilde saa gjerne vide, hvorledes hun kom ud igjen."

"Hun kom ikke ud", sagde Ethel.

"Fordi hun albrig kom derved", vedblev Violet; "hun sagde det til mama, før hun døde, ved du."

"Men var hun da ikke i den lille kiste?" spurgte Dot.

"Jo, hun var — i det mindste — nei hun var ikke. Jeg vilde ønske, mama var her", sagde Ethel; "hun kunde fortælle dig, hvorledes det var. Det var hendes legeme, kan du vide, som blev lagt ned her; hendes sjæl var i himlen."

"Jeg kan ikke rigtig forstaa det", sagde Dot og følte sig meget forvirret.

"Dette er jo dit legeme, Dot", sagde Violet og greb fat i Dots arm og gav den et lidet klap.

"Nei, det er jo min arm", sagde lille Dot endnu mere forvirret.

"Ja", forklarede Ethel, "men alt dette er dit legeme, Dot — hele du; din sjæl er enstedes indeni, hvor du ikke kan se den."

"Jeg vilde gjerne se min sjæl", sagde lille Dot.

"Na, men det kan du albrig", sagde Violet; "kan hun vel, Ethel?"

"Nei, jeg tror ikke det", sagde Ethel. Maaſte vi kan det, naar vi kommer til himlen."

Shpende kapitel.

Den hvide lille marmorplade.

Saaſnart de to ſmaa piger var gaaet, ſkndte Dot ſig med at opſøge Salomon. Hun fandt ham, netop ſom han med ſpaden over ſkulderen ſkulde gaa hjem til middag; hun lagde ſin lille haand i hans og gik ved ſiden af ham og for- talte ham om morgenens hændelſer.

"Har du en ſjæl, gamle Salemn?" ſpurgte hun.

"Ja", ſagde Salomon, "alle har en ſjæl — viſt har de det."

"Saa vil de kun lægge dit legeme ned i graven, gamle Salemn? Jeg er ſaa glad — det vil ikke gjøre ſaa meget, vil det vel?"

Salomon gav intet ſvar, og Dot blev ved: "Vilde du gjerne, at din ſjæl ſkulde komme til himlen?"

"Ja, barn", ſagde den gamle mand, "himlen er et godt ſted, ſiger de."

"Stal du grave grave i himlen, gamle Salemn?"

"Nei", ſagde den gamle mand og lo; "der er ingen grave i himlen. Døden ſtal ikke være mere, ei heller ſorg, ei heller ſtrig, ei heller pine."

Salomon havde lært dette vers paa ſin moders knæ for mange, mange aar ſiden; det kom nu tilbage i hans erindring med en friſthed, ſom næſten forſtrækkede ham.

Dot ſaa ham ind i anſigtet, idet hun glad udraabte:

"Hvilket deilig ſted himlen maa være! Men hvad vil du beſtille der, gamle Salemn, hvis du ikke ſtal grave grave?"

"Shnge, formoder jeg, Dot — ſhnge ſalmer og ſaadant noget."

"Jeg vidſte ikke, at du kunde ſhnge, gamle Salemn", ſagde Dot leende; "du har en ſaaban gammel ſtemme, den rhyſter ſaa; men du og jeg kan hjælpe hverandre, kan vi ikke?" vedblev hun. . . .

Jngen planter blev mere omhyggeligt vandede end de paa Lilians grav; og ſtor var Dots glæde, da hun ſaa de ſmaa grønne ſtud komme op af jorden, det ene efter det andet.

Men hvor ſtor var hendes overraſſeſe, da hun en morgen, ſom hun gik til graven, fandt to mænd i det rolige hjørne. De havde meget travelt; thi de havde bragt med ſig en hvid ſiden marmorplade til den lille piges grav. Dot forlod ikke ſtedet, mens de var der; hun iagttog hver af deres bevægelſer med den dybeſte intereſſe, og da de var gaaet, underſøgte hun ſtenen meget omhyggeligt, ſjønt hun ikke kunde læſe et ord af, hvad der ſtod paa den. Men gamle Salomon tog ſine briller paa og fandt det ud for hende.

"Lilian Stanleh", beghndte han.

"Det er min lille piges navn", ſagde Dot.

"Død 3dje Mai 1863, 6 aar gammel."

"Er det alt?" ſagde lille Dot.

"Nei, vent lidt", ſagde den gamle mand, "jeg ſtal ſige dig alt; der ſtaar noget nedenunder: 'Hvid i lammets blod.' Det er det hele, Dot."

"Hvilket lam, gamle Salemn?"

"Jeg ved det ikke, Dot; det er et bibelſprog; det ſtaar i bibelen et eller andet ſted."

"Jeg ſkulde ønske at ſaa vide alt om det", ſagde Dot utaalmodig; "kan du fortælle mig det, gamle Salemn?"

Men nu hørte de en ſtemme bag ſig ſige:

"Åa, det ser smukt ud! Jeg er saa glad, det er bleven gjort!" Og da de saa op, saa de den lille piges papa, som holdt Violet ved haanden.

Salomon tog ærbødig til hatten og gik bort; men Dot blev staaende; thi hun ønskede at høre om bibelsproget paa den lille piges grav.

"Hvid i lammets blod", læste mr. Stanley høit.

"Hvilket lam?" spurgte lille Dot usthlydigt.

"Den kjære herre Jesus", sagde herren.

"Min lille pige vilde aldrig være kommen til himlen, dersom han ikke havde toet hende i sit blod. Og nu bærer Lilian en hvid kjole, toet hvid i lammets blod. Ja, mine børn", vedblev han, idet han tog smaapigerne ved haanden, "der er ingen anden vei til det lyse land oppe i himlen; der er ingen anden maade, paa hvilken I kan blive fri for eders synd, og ingen synd kan komme ind i himlen. Men Jesus har elsket eder og udgydt sit blod for eder, og han kan to eder hvidere end sne."

"Vil han to mig?" sagde lille Dot.

"Ja, det vil han, mit barn, hvis du beder ham", sagde herren.

Derpaa tog han de to smaapiger med hen til en bænk ved grusgangen ikke langt horte og lærte dem denne korte lille bøn: "To mig, og jeg skal blive hvidere end sne." Og den bøn blev gjemt i lille Dots hjerte.

Atter og atter gjentog hun den, da hun gik hjem, og mange gange fremsagde hun den i løbet af dagen. Og da Dots mor kom for at se paa sit sovende barn, vendte lille Dot sig i sin søvn, og moderen hørte atter de ord: "To mig, og jeg skal blive hvidere end sne."

Ottende kapitel.

Den visnende tusendfrø.

Det blev høst meget tidligt det aar; paa kirkegaarden blæste en kold østenvind, som spredte træernes blade paa jorden. Saa var der tyk taage og sin Regn, og hver morgen og aften faldt buggen tungt paa græsset. Og nu og da kom der lidt frost, som dræbte geranierne, fuskiaerne og de andre blomster, som havde været smukke i løbet af sommeren.

Det blev meget fugtigt og kolbt paa kirkegaarden; men Dot var alligevel paa sin plads ved Salomons side. Hun var meget bleg og mager, syntes han; og det forekom ham, at

hun undertiden sjalø, naar hun stod der paa det fugtige græs. Han indhyllede hende kjærligt i sin gamle overfrakte, naar hun sad paa den kolde sten nær ham, og bad hende mange gange om dagen løbe omkring for at varme sig.

Men Dot var ikke saa glad i at løbe omkring, som hun pleiede at være. Hun følte sig meget træt i det sidste, saa hun kom snart tilbage til ham og stod ved siden af ham under hans arbejde og talte til ham paa sin søde, barnlige maade. Han var glad i at høre hende tale og følte sig altid fornøjet, naar hun var hos ham. Hun havde lært ham sin lille bøn, og gamle Salomon kunde fremsige den ligesaa godt som hun. Hvad Dot angik var den sjældnen ude af hendes tanker, og gamle Salomon fandt hende ofte knalende mellem træerne paa kirkegaarden for "at tale med den kjære herre Jesus", som hun kaldte at bede.

Men Dots mor sendte ofte bud efter hende; thi hun havde merket, at barnet ikke var rask. Hun havde en besværlig liben hoste, som ofte holdt hende vaagen om natten og foruroligede gamle Salomon om dagen. Han gik ind i byen, stakkars gamle mand, ene og alene for at kjøbe noget brystsukker til hende, som han havde hørt havde kureret en af hans naboer. Han tænkte, det kunde skaffe hans kjære lille pige af med hendes forkjølelse.

Men Dots hoste vedblev fremdeles og blev værre istedenfor bedre. Til sidst tog hendes far hende med til en doktor, og han gav hende nogen medicin og sagde, hun maatte holdes varm. Saaledes holdt Dots mor hende hjemme, og hun kunde kun kysse paa fingeren til Salomon, naar han gik forbi vinduet til sit arbejde. Han kom for at se til hende om aftenene, for hun længedes saa efter ham, at hendes mor inddøb ham til at komme, saa ofte han kunde.

"Gamle Salemn", sagde hun en dag, "jeg forstaar alting om det nu."

"Om hvad, min kjære lille pige?" spurgte den gamle mand.

"Om min lille pige og himlen og Jesus; har han toet dig, gamle Salemn?"

"Jeg ved ikke, min kjære lille", sagde Salomon.

"For du kan ikke komme til himlen, hvis han ikke har toet dig, gamle Salemn."

"Nei, jeg formoder, jeg kan ikke det", svarede den gamle mand. "Der er mange ting hos mig, som burde være anderledes — jeg ved det, Dot."

(Fortf.)

Med Tordenstjolds kiste.

TRj København har mangen en nordmand, hvis navn aldrig vil glemmes, fundet sit sidste hvilested, og Danmarks hovedstad gemmer paa saa mange ogsaa for os dyrebare historiske minder. Jeg fik en saadan levende følelse af dette under et besøg i Rj København ifjor sommer, og ikke mindst erindrer jeg, hvor underlig det var at staa ved Tordenstjolds kiste i Holmens kirkes gravkapel.

Tordenstjold kaldt som bekendt i en duel i Hannover; men hans lig blev ført til Rj København. Omtrent midt i byen ligger Holmens kirke, oprindelig en stor ankermedje, som Kristian den 4de ombyggede til kirke; til denne hører et stort langt ligkapel, hvor den berømte nordiske søhelt hviler.

Da vi traadte ind i kapellet, mødte vort øie en lang række kister, som stod langs væggene. Vi havde ikke gaaet mange skridt, før vi standsede foran den kiste, som nærmest var maalet for vor vandring. Det var en stor sort marmorkiste. Mange af de andre kister var mere pragtfulde at se til; men den bar en indskrift, som havde mere at sige end guldgitter og anden stas, nemlig de tre navne:

Dynekilen — Marstrand — Elfsborg.

Der laa nogle visne kranser paa den. En af dem lagde jeg merke til var fra norffe deltagere i stolemødet i 1890. Den nyeste af kransene syntes at være en aars-gammel en, der i 1898 var lagt der af en del norffe — fra Kristiania, Drammen og Tønsberg — som dette aar havde besøgt gravkapellet.

Tordenstjolds lig er balsameret, og endnu i begyndelsen af aarhundredet stod kisten aaben, og folk fik lov til at se liget.

Ogsaa en anden berømt søhelt hviler i samme gravkapel. Det er Nils Juul. Hans lobbekiste er mere pragtfuld og har faaet en mere fremtrædende plads i kapellets ene ende.

Opløsning paa gaader.

I nr. 45. Geogr. gaade:

- Tromsø — Torino. 1. Trieste.
2. Rio Janeiro.
3. Oder.
4. Missouri.
5. Siljan.
6. Drebroy.

I nr. 46. Bogstavgaade:

Bulgarien.

Bogstavgaade.

6 3 2 4 er et guttenavn. 3 9 9 3 og 6 5 9 3 og 6 5 6 6 7 er tre pigenavne. 1 2 5 6 6 8 2 har en del mennesker for øinene. 3 3 5 er en fisk. 1 5 8 er et insekt. 2 5 4 er ikke godt. 1 3 3 4 staar hjørne i om vinteren. 7 4 og 4 9 8 er der om vinteren. 8 6 5 kjender vi fra bibelhistorien. 3 1 8 er et dyr. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er et land i Amerika.

Thomas
fra Flettefjord.

Geografisk gaade.

Begyndelses- og endebogstaverne, læste ovenfra nedad danner navnene paa et land i Europa og en by i Norge.

1. En by i Norge.
2. En dansk ø.
3. En by i det sydlige Frankrig.
4. En by i Tyskland.
5. En by i Spanien.
6. En by i Norge.
7. En ø i det vestlige Norge.

X. X.
Portgrund.

Kan du gætte?

I.

Med o et fjeld, med a et guttenavn.

II.

Med n et fjeld, med d et guttenavn.